

Dansegarderoben – det smukkeste portræt af kvindesammenhold

Marie Bach Hansen som den voldsramte Sussie i Dansegarderoben. Foto: TV2/Apple Tree Productions

Monica Krog-Meyer 02.04.2023

TV // ANMELDELSE & KLUMME – TV-serien *Dansegarderoben* på TV2 er en nervepirrende og stærk fortælling om hustruvold, sammenhold og kvindernes kamp i 70'erne. Ditte Hansen og Louise Mieritz har lavet et mesterværk, der minder os om, hvor svært det var at bryde med mandssamfundets normer, skriver Monica Krog-Meyer.

TV/STREAM: Dansegarderoben

Dansk komediedrama i 8 afsnit. Kan ses på [TV2 Play](#) i foråret 2023.

Af: Ditte Hansen og Louise Mieritz

Med: Marie Bach Hansen, Mille Lehfeldt, Marie Reuther m.fl.

Nu fik jeg omsider set det sidste afsnit af Dansegarderoben på TV2. Det har taget mig lang tid, selv om alle 8 afsnit jo har ligget klar til streaming noget tid.

Men jeg kunne bare ikke! Vi var nødt til at tage et afsnit af gangen, manden og jeg – og så holde en pause. Det var for stærkt! For voldsomt! For møgubehageligt. Selvfølgelig skulle vi se alle afsnit, for det er en fremragende historie, men hvert afsnit skulle fordøjes, kaperes. Vi skulle lige komme os over, hvad vi så.

Kald mig sart, svagpisser, kylling eller hvad du vil. Jeg er ikke i stand til at “binge watche” en hel serie, når en hustrumishandler folder sig ud. Det er nervepirrende psykopati med en mand, der både elsker sin kone og lille datter –

men som dominerer konen totalt for overhovedet at være noget selv, tæver hende, besætter hende, terroriserer hende.

Det er en forfærdelig cocktail, her i 8 nervepirrende shots.

Jeg tøver ikke med at sige mesterværk

Jeg må bøje mig i støvet for, hvad Ditte Hansen og Louise Mieritz har frembragt med *Dansegarderoben*, og som de endda selv spiller med i.

Vi ved, hvad de kan, de to. "Ditte og Louise" har givet os mange gode grin og en del eftertænkksomhed. Men måske har de to ikke været helt tilfredse med os seere. Vi grinede jo meget, men fattede måske ikke humorens makker, alvoren, tidligere.

Og samtidig er det det mest vellykkede indblik i, hvad rødstrømperne betød for os alle. Det er lige her, de begynder at få ørenlyd. Hvilken kæmpestor rolle og betydning de fik og stadig har

Jeg kan næsten høre dem sige til hinanden: "Okay, så må vi op i gear! Så skal de sateme få, skal de! Så ka' de lære det!"

Det klæder dem, og det er et mesterværk, de har begået med *Dansegarderoben*. Rammen er 1970'erne, i det allermest folkelige og traditionsbundne underholdningstempel: Cirkusrevyen, på Dyrehavsbakken.

Bikini-iførte dansepiger optræder som danseguf omkring herrerne på Cirkusrevyens scene i serien *Dansegarderoben*. Foto: TV2/Apple Tree Production

Her har de valgt en kolerisk leder, Preben Kaas, i Anders Berthelsens eminente udgave, hans koreograf Tutter, spillet af Louise Mieritz, og årets hold af unge kvinder, der bare er småsexet danseguf mellem de numre, vi andre taler om fra sommerens revyer – de numre, som Dirch og Ryg og Kaas og Ulf og Lilly brillerede i.

Det helt store kvindeportræt

Og samtidig er det det mest vellykkede indblik i, hvad rødstrømperne betød for os alle. Det er lige her, de begynder at få ørenlyd. Hvilken kæmpe stor rolle og betydning de fik og stadig har. Ja, lad os bare være store i slaget og sige: Det er et fuldendt kvindeportræt fra den periode *efter* ungdomsoprøret, da aborten blev fri, og kvinderne råbte op. Skrøbeligt og stærkt, når det gælder.

Kvinderne er i et vadested, fordi de ikke fik det ud af at have stået på barrikaderne sammen med mændene, som de havde regnet med – man får intet ud af at lave te til dem. Kvinderne tog stadig hovedparten af børnepasning, rengøring, husførelse og madlavning. Også dem, der havde et arbejde.

Disse unge kvinder vil være dansere, de får tilkæmpet sig en plads i dansegarderoben. Vi får indblik i, hvem der har magten, hvor lavt en dansepige rangerer, og hvor dårligt hun er lønnet.

Vi bliver mindet om, hvor umuligt det var at bryde med “mandssamfundets normer”

Som ung kvinde i det fag er man svag. Hvem tør man støtte sig til? Kan man sige fra, når chefen kræver, at man skal vise sit bryst, for at publikum gider komme? Når en kollega bliver fyret? Man kom jo for at danse.

Kan man stole på de andre i koret? Og hvis man protesterer, får man så chancen for at få en rolle næste år? Der er mange grunde til, at pigerne ikke taler sammen.

Helt eminent illustreret, når Sussie – spillet fremragende af **Marie Bach Hansen** – er lige ved at betro sig til Ulla-Berit om sin voldelige mand, men bliver mødt af al den modstand, kvinder har oplevet gennem tiden: ”Hvad gør man ikke for at få noget omtale?”

Eller hos lægen, der kan se, at noget er galt med Sussies lille datter, men hvor han tyr til klassikeren: ”Nu synes jeg, du skal tage dig lidt sammen, også for din mands skyld!”. Vi bliver mindet om, hvor umuligt det var at bryde med “mandssamfundets normer”. For hvordan skulle kvinder få en hånd at holde fast i, når lokummet brænder?

Marie Bach Hansen og Mille Lehfeldt som Sussie og Ulla-Berit. Foto: TV2/Apple Tree Productions

Det er det smukke budskab, at mange kvinder faktisk *fandt* hjælp hos andre kvinder netop på det tidspunkt. Kvinder opdagede, hvad de kunne udrette, når de holdt sammen. Trods modstand fra andre kvinder, latterliggørelse fra mange mænd og masser af bøvl og ballade.

Og der var også succeser: Der blev bygget en sliske til barnevogne på Nørreport Station. Der blev oprettet et kvindehus, og der blev faktisk lavet en femølejr.

I serien fik de faktisk ordnet et sikkert sted til Sussie og hendes datter, og der blev faktisk givet en hånd til en, der indså, at hun skulle have en abort. Kvinderne gik sammen, når nu ingen andre var der for dem.

Det er muligt, at den slags aldrig nogensinde fandt sted i Cirkusrevyens dansegarderobe, men det kunne godt være sket.

Det passede så smukt til den sommers absolutte yndlingsmelodi i revyen: "Hva' ska' vi med kvinder?"

"Hvad skal vi med kvinder" med Jørgen Ryg og Preben

KaasCirkusrevyenkvindefrigørelsekvindeundertrykkelserødstrømpebevægelsen v

old

Monica Krog-Meyer

Monica Krog-Meyer, tidl. radiovært, nu skribent, pensionist og mormor. Født 1950, programmedarbejder og studievært. Har taget turen fra P3, via P4 og til P5. Jeg skrev i 2010 "Plus-alderen - vi bliver jo bare ved!", der medfører mange